

TAMMI

LEENA
LEHTOLAINEN
MARIA KALLIO

JÄLKIKAIKU

LEENA LEHTOLAINEN

MARIA KALLIO -SARJA

- Jälkikaiku, 2020
- Viattomuuden loppu, 2017
- Surunpotku, 2015
- Rautakolmio, 2013
- Minne tytöt kadonneet, 2010
- Väärän jäljillä, 2008
- Rivo Satakieli, 2005
- Veren vimma, 2003
- Ennen lähtöä, 2000
- Tuulen puolella, 1998
- Kuolemanspiraali, 1997
- Luminainen, 1996
- Kuparisydän, 1995
- Harmin paikka, 1994
- Ensimmäinen murhani, 1993

HILJA ILVESKERO -SARJA

- Tiikerinsilmä, 2016
- Paholaisen pennut, 2012
- Oikeuden jalopeura, 2011
- Henkivartija, 2009

MUUT TEOKSET

- Valapatto, 2019
- Tappajan tyttöystävä, 2018
- Turmanluoti, 2018 (Kirjan ja ruusun päivän kirja)
- Kuusi kohtausta Sadusta, 2014
- Luonas en ollutkaan, 2007
- Viimeinen kesäyö ja muita kertomuksia, 2006
- Jonakin onnellisena päivänä, 2004
- Kun luulit unohtaneesi, 2002
- Sukkanauhattyttö ja muita kertomuksia, 2001
- Tappava säde, 1999

NUORILLE

- Kitara on rakkauteni, 1981
- Ja äkkiä onkin toukokuu, 1976

**LEENA
LEHTOLAINEN**

JÄLKIKAIKU

TAMMI

Leena Lehtolainen ja Tammi 2020

ISBN 978-952-04-1258-6

Painettu EU:ssa

Pirjolle

siskon voi saada milloin tahansa

1

Jahnukainen antoi minulle elämäni oudoimman syntymäpäivälahjan. Heräsin ennen muita enkä halunnut kahvia sänkyyn, joten tassuttelin keittiöön. Oli tavallinen työpäivä, en aikonut juhlia. Yksi vuosi lisää ei tuntunut miltään.

Maaliskuun alun aamu oli luminen, mutta kissoistamme keskimmäinen halusi ulos. Viiden minuutin kuluttua se ilmestyi naukumaan oven vieressä olevalle ikkunalaudalle. Eläin piilotteli jotain etutassujensa välissä. Avasin oven varoen, sillä kissanpentu Carolina ei saanut karata pihalle. Se ja vanha herra Venjamin makasivat hännäkkäin sohvalla, mutta valpastuivat, kun itseensä tyytyväisen näköinen Jahnukainen kantoi saaliinsa keskelle keittiön lattiaa. Hiirikö se oli, vai myyrä? Carolina kipitti katsomaan outoa näkyä. Se oli karvaton ja keskeltä matala. Siihen ei tullut kiinnittäneeksi huomiota, kun se oli siellä missä sen kuului olla.

Keittiön lattialla oli ihmisen korva.

Carolina syöksyi sen kimppuun ja heitti sen oikealla tassullaan ilmaan. Jahnukainen murisi, mutta yhtyi

leikkiin. Lahjaa ei ollutkaan tarkoitettu minulle, vaan Jahnukainen halusi opettaa pikkukissan metsästämään. Pahus. Koetin turhaan saada napattua korvan. Kissojen mielestä se kuului peliin.

– Äiti, onko tuo oikea? Taneli huusi portaikosta ja säntäsi alas katsomaan. Kun Carolina viskasi lahjan uudesta ilmaan, poika nappasi kopin. Kissanpentu koetti kivuta saaliin kimppuun pitkin Tanelin verkkarinlahjetta.

– Yäk, on se! Taneli ähähti ja työnsi kuuloelintä minua kohti. Etsin keittiön laatikosta minigrip-pussin. Tartuin korvaan vastentahtoisesti, en halunnut jättää sormenjälkiä. Korva oli saatava patologille ilman enempiä vaurioita. Siinä ei ollut rei'ityksiä eikä sisältä kasvanut karvaa. Iho oli vaaleahko. Sen omistajan etsiminen olisi väkivallan hommia. Joku toinen saisi soitella sairaaloihin ja tiedustella, oliko potilaaksi ilmestynyt ihminen, jolla ei ollut vasenta korvaa.

Jahnukainen oli leikattu, joten sen reviiiri ei ollut paria neliökilometriä suurempi. Kissa ei osannut johdattaa saaliin löytöpaikalle, toisin kuin koira.

– Onnea, äiti, Taneli tuli halaamaan. Antti ilmestyi alakertaan ja antoi minulle paketin. Vasta sitten hän huomasi korvan.

– Liekö passioharjoitus riistäytynyt käsistä? hän aprikoi. En ymmärtänyt mitä hän tarkoitti.

– Molemmissa Bachin passioissa Pietari ottaa miekkansa ja sivaltaa yhdeltä ylipapin palvelijoista korvan pois. Siis silloin kun ne tulee Golgatalle vangitsemaan Jeesusta.

Laitoin korvapussin jääkaappiin, istuin sohvalle juomaan kahvia ja avaamaan lahjakotelo. Venjamin käänsi kylkeä ja jatkoi vanhan kissan pihinää.

– Jos joku luulee tulevansa yhtä kuuluisaksi taiteilijaksi kuin van Gogh, Taneli ehdotti. – Syödäänkö me illalla kakkua? Eikö Iida luvannut leipoa? Treenit loppuvat puoli kasilta.

Käskin hänen kysyä sisareltaan. Antin paketista paljastuivat upeat vihreäkiviset korvakorut.

– Ne sopivat silmiesi väriin, hän sanoi ja kumartui suutelemaan minua. Carolina koetti parhaansa mukaan tunkea väliimme.

Pukeuduttuani lähdin etsimään korvan löytöpaikkaa. Keväästä ei ollut vielä tietoa, yöllä oli ollut toistakymmentä astetta pakkasta eivätkä tiaiset jaksaneet laulaa. Hanki oli niin kovaa, ettei kissantassuista jäänyt jälkiä kuin paikoin. Sain seurattua Jahnukaisen liikkeitä tien toisella puolella olevaan metsikköön. Kissa oli kaivanut hangen alta nousevaa hiekkakasaa pissiäkseen siihen ja ilmeisesti löytänyt korvan samalla.

Kutsuin partion. Se saisi eristää alueen, etteivät jäljet sotkeutuisi enempää. Vuorossa sattuivat olemaan niin sanotut Paholaiset, numero 666. Montosen töyhtötukka heilui miltei kahden metrin korkeudessa, virne kasvoilla leveni kun hän kuuli, mitä kissamme oli tuonut sisään.

– Sormia olen minäkin löytänyt, ja toinen Himasen kaksosista vei kerran Kytösuontielle hemmetin karvaisen ukkovarpaan. Jonkun liivijengin huhutaan leikanneen vasikoilta kieliä, mutta korvasta en ole ennen kuullut. Oletko varma, että se oli ihmisen?

– Melkein oli vaikut vielä tallella, sanoin yhtä kova-pintaisesti. Olin ollut Montosen kanssa useasti pahoissa paikoissa ja tiesin, että työ oli jättänyt arpensa häneenkin. Läppä oli välillä ainoa keino jaksaa yli vuoron.

– Käytiin aamulla korjaamassa yksi oksennukseensa tu-kehtunut Matinkylästä. Tai ruumisautohan sen vei. Ulko-ilma tuntuu sen jälkeen virkistävältä, Montonen jatkoi.

– Pyysin tekniikan, tulevat kun kerkiävät. Täällä ei ole mitään nähtävää, hän jatkoi puolitutulle koiranulkoiluttajalle, joka etsi kännykkää taskustaan. Tuttu takametsä muuttui kiinnostavaksi, kun siitä tuli poliisin eristämä alue.

Jätin kollegat vahtiin ja viestittelin LaNu-jaoksen ryhmään tulevani laitokselle tavallista myöhemmin. Halusin itse viedä löydön patologian laitokselle.

Junassa googlailin irti leikattuja korvia. Viime vuosilta löytyi muutamia kostoisiin ja kännisekoiluihin liittyviä tarinoita. Vaihdoin Pasilassa ratikkaan. Väkivallan Jenna Strömiltä tuli viesti, ettei pääkaupunkiseudun terveyskeskuksissa tai sairaaloissa ollut havaittu korvapuolia.

Piti vain odottaa, että jostain ilmestyisi joko lisää irtonnaisia ruumiinosia tai kokonainen kroppa.

– Toin näytteen, ilmoitin Kytösuontien vahtimestarille ja nostin korvan pöydälle. Nuori hontelo mies joutui ponnistelemaan hillitäkseen itsensä.

– Mistä tämä... hän muuttui yhä vihertävämmäksi. Kädet tärisivät kuin aamun ensimmäistä korkkaavalla alkoholistilla.

– Toimita näytteisiin. Haluan arvion siitä, minkä ikäiselle ihmiselle tämä on kuulunut, ja myös DNA:t. Pitäisi löytää elimen omistaja.

Nuorukainen ei kyennyt tarttumaan muovipussiin. Is-tuuduin odotustilaan ja näppäilin luottopatologi Kirsti Grotenfeltin numeron.

– Oletko työpaikalla?

– Juuri menossa avaamoon. Onko se Matinkylän muumio sun juttu?

– Eihän mulla enää juuri ole ruumiskeissejä. Toin ta-loon meidän pihanperiltä löytyneen korvan.

– Minkä?

– Ihmisen korvan. Katso kun ennätät.

Jätin vahtimestariparan hoitamaan hommiaan ja kävelin takaisin ratikalle. Kai Taneli tajuaisi pitää suunsa kiinni? Korva oli saattanut lojua pakkasessa useita päi-viä. Oliko se tarkoituksella päätynyt juuri minun nur-killeni? Karkotin ajatuksen mielestäni. Jos se olisi ollut postilaatikossa tai portailla, se olisi voinut olla viesti minulle. Nyt kyse oli silkasta sattumasta. Muut saisivat selvittää, kenelle korva kuului – tai oli kuulu-nut.

– Missä kakku? Puupponen karjui, kun avasin jaok-semme keissihuoneen oven. – Ei kun siis hyvää synty-mäpäivää tai jotain, hän jatkoi ja tuli rutistamaan.

– Tässä mitään juhlista, ärsin. Puupponen tuoksui uu-delle partavedelle, paidassa oli vielä pakkausrypyt jäljellä. Muut jaoksemme jäsenet olivat omilla teillään, Kristo Pohjola koulukäynnillä, Johanna Al-Sharif tapaamassa nuorisotyöntekijää ja tuoreimpana mukaan tullut Pekka Koivu kuulustelemassa kaksitoistavuotiasta myymälä-varasta. Itse keskityin täyttämään henkilöstöraporttia,

joka olisi pitänyt palauttaa jo edellispäivänä. Vihasin pa-peritöitä lähes yhtä intohimoisesti kuin kokouksia. Olin siis täysin väärä ihminen lasten ja nuorten tekemiä ja heihin kohdistuvia rikoksia tutkivan Länsi-Uudenmaan poliisilaitoksen alaisen jaoksen pomoksi. Olimme vääntäneet nimihirviön LaNuksi, ja sillä meidät tunnettiin ympäri maata. Sisäasiainministeriön kokeiluprojekti oli viiden vuoden mittainen ja meidän lisäksi siihen osallistui Oulun poliisilaitos. Työ oli yhtä lailla ennaltaehkäisyä kuin rikosten ratkaisemista.

Kirsti Grotenfelt soitti juuri kun harkitsin lounaalle lähtemistä.

– Kiitos vain yhdestä urani oudoimmasta keisistä. Ei siinä onneksi kauan tarvinnut aikaa tuhrata.

– Sait siis sen korvan? Onko mätsejä? Samassa kun innostuin, tajusin ettei korvanomistajan henkilöllisyys ollut minun asiani. – Sun pitäisi kai raportoida Jenna Strömille väkivaltaan, ei minulle.

– Haluat kuitenkin kuulla. Kyseessä on nuorehkon miehen korva. Iäksi veikkaisin viidentoista ja kahdenkymmenenviiden välillä. Irtilikkaaminen on tapahtunut kahden viime vuorokauden kuluessa. DNA-näyte on otettu, veriryhmä on A+, jos siitä on jotain hyötyä. Mutta ei meillä ole näkynyt korvattomia ruumiita. Miten sinä siihen törmäsit?

– Kissa sen toi sisään.

Kirsti naurahti. Hänen rutikuiva patologihuumorinsa oli pelastanut monta kammottavaa ruumiinavausta.

– Eikö moisesta silpomisesta seuraa aikamoinen verenhuikka? Pystytkö yhtään päättämään tekovälinettä?

– Terävä veitsi, esimerkiksi kääntöveitsi tai lihaveitsi. Verenhukka riippuu siitä, miten pian uhri on saanut apua. Vamma ei yksinään ole ollut tappava. Soitan nyt Strömille.

Istuin laitoksen kuppilan nurkkapöydässä syömässä härkispastaa kun olalleni koputettiin. Tunnistin tupakan ja Opiumin tuoksuyhdistelmän jo ennen kuin näin, kuka tulija oli.

– Mikä helvetti tämä korvajuttu oikein on? Joku käytännön pikku pila, vai? puhisi Jenna Ström.

– En mä tiedä siitä enempää.

– Ei ole kukaan ilmoittanut korvaa kadonneeksi. Ström istui kysymättä pöytäni kahvikupillisen ja pannukakkuannoksen kanssa. – Turha tuhlata aikaa semmoiseen.

– En ole sinun pomosi.

– Eikös ählämeillä ole tapana leikata varkaiden kädet? Ensin ajattelin, että jätkä on ollut vasikka, mutta silloin kai meillä olisi tutkittavana kieli. Olisiko tämä ollut salakuuntelija? Ström jatkoi. – Sattunut jonkun huumejengin tielle. Se selittäisi, ettei rikosilmoitusta ole tehty. Voihan sitä jälkikäteen väittää vaikka koiran repineen korvan irti. Pistin partioille viestin kytätä vakipokia sillä silmällä. Tai kuunnella tarkalla korvalla. Tiedäthän sä, Jenna naurahti, vakavoitui sitten ja sanoi tarkistavansa vielä alueemme turvakodit ja lastensuojelulaitokset. Kyse oli kuitenkin nuoresta ihmisestä. Silti asia ei kuulunut ainakaan vielä jaoksellemme.

Päivän lopuksi tekstasin Montoselle ja kysyin olivatko

he löytäneet muita ruumiinosia. Vastaus oli lakoninen.

Ei edes pikkumarvasta.

Päätin unohtaa koko korvan.

2

– Se väitti olevansa kahdeksantoista, ensin netissä ja vielä silloin, kun me tavattiin. Ei kai se muuten olisi ollut baarissa. Olisiko muka pitänyt kysyä paperit?

Tummasilmäinen nuori mies tuijotti kengänkärkiään. Hän tiesi olevansa liemessä, mutta koetti pyristellä viimeiseen asti. Viisitoistavuotias Isabella Rätty oli jotenkin onnistunut livahtamaan kivenlahtelaisbaariin, jonne hänellä ei olisi pitänyt olla mitään asiaa. Neljäkymmentäviisikiloinen ei ollut tarvinnut kuin pari siideriä menettääkseen arvostelukykynsä. Hänen nettituttavuu-
tensa Rahim Nabeel asui naapurikorttelissa ja lupasi tarjota luonaan kahvit, että tyttö selviäisi ennen kotiin-
menoa. Isabella oli uskonut että miehen aiheet olivat
kunniallisia. Antanut kuitenkin suudella ja vastustellut
vasta kun Rahim oli alkanut riisua hänen housujaan.

– Vaikka hän olisi ollut täysi-ikäinen, kyseessä on rais-
kaus, ja se on Suomen lain mukaan rikos. Tiesin kuu-
lostavani ikälopulta, mutta en jaksanut välittää. Rahim
väitti, että Isabella oli itse halunnut seksiä. Isabella kertoi
sanoneensa ei vaikka kuinka monta kertaa. Tuomioistu-
in

saisi päättää, ketä uskoisi. Minä hoidin vain esitutkintaa.

Juopuneen teinityönkin ei tarkoittanut ei. Vieraan asuntoon saattoi mennä, solmia uusia tuttavuuksia. Muistin liian hyvin omat teini-iän kannitorveiluni. Hyväksymisen ja kehujen kaipuun, kosketuksen kihelmöinnin, uteliaisuuden. Rahim Nabeel oli kaunis nuori mies. Seitsemän vuotta Isabellaa vanhempi, kokenut pakomat-kallaan Irakista ties mitä. Hän oli aloittanut viestimisen Isabella Rädyn kanssa vapun jälkeen, koettanut suostutella tapaamiseen jo parin viikon ajan. Isabella oli puolen siiderin jälkeen rohkaistunut ja pyytänyt miehen baariin. Rahim oli mennyt, koska tyttö itse oli halunnut tavata. Kai hän saattoi olettaa, että tyttö tiesi mitä teki?

Silti hänen olisi pitänyt jättää Isabella rauhaan, kun tämä pyysi. Rahim ei osannut vielä paljon suomea, kuulustelu käytiin englanniksi. Sitä hän puhui vaihtelevan sujuvasti, mutta oli sanonut tulevansa toimeen ilman tulkkia. Se oli riski, sillä puolustus voisi vedota Rahimin vajavaiseen kielitaitoon. Että tämä ei olisi ymmärtänyt, mitä Isabella sanoi. Mutta ruumiin kieli oli kansainvälistä: jos Isabella oli työntänyt miestä luotaan kun tämä oli riisunut hänen housunsa, tämän olisi pitänyt tajuta.

Kristo Pohjola istui taka-alalla uhkaava ilme kasvoiltaan. Kalju pää, kaulalle asti kiemurtelevat tatuoinnit ja lihaksikas vartalo saivat monet luulemaan häntä pikemminkin lain ulkopuolella olevaksi kuin lainvartijaksi. Olin pyytänyt hänet mukaani kuulustelemaan Rahim Nabeelia, koska halusin pelotevaikutuksen.

Huokasin syvään, kun kuulustelu päättyi. Pöytäkirjan allekirjoittamisen jälkeen juttu siirtyisi esitutkinnasta

syyteharkintaan. Isabellan isä oli uhonnut ottavansa oikeuden omiin käsiinsä, jollei hänen tyttärensä raiskaajaa saataisi pian tuomiolle. En halunnut kertoa hänelle, että käräjäsaliin saakka etenemiseen saattaisi mennä jopa vuosia.

Jarno Rätty oli herännyt tyttärensä kolisteluun keittiössä, jossa tämä oli oksentanut sappinestettä lattialle, kun ei ollut ehtinyt vessaan saakka. Veriset reidet ja sotkuinen olemus olivat kielineet väkivallanteosta, mutta Isabella oli suostunut lääkäriin ja rikosilmoituksen tekoon vasta seuraavana päivänä. Rätty ei ollut halunnut kiusata sekopäistä tyttöparkaa yöllä.

– Hemmetin hemmetti, Kristo huokasi kun päivystäjä lähti saattamaan Rahimia ulos talosta. Vangitsemisvaatimus ei ollut mennyt läpi, hän saisi olla toistaiseksi vapaalla jalalla. – Luuletko että se uusii tekonsa?

– En ole mikään ennustaja vaan poliisi. Toivottavasti LVI-yrittäjä Rätty pitää jakoavaimensa ja ruuvinvääntimensä silkassa työkalukäytössä. Tässä ei mitään kostonretkiä tarvita.

– Voihan sitä aina toivoa. Kristo kaivoi nuuskamälän rintataskustaan ja tunki sen huulen alle. Hänkin oli joutunut ponnistelemaan pysyäkseen tyynenä kuulustelun ajan. – Mutta nettiahdisteluilmoitukset jäävät tutkimatta, kun ei ole resursseja. Sitten jutut jumittuvat tuomioistuimeen. En väitä että oikeuden ottaminen omiin käsiin olisi okei. En tekisi tätä duunia, jos niin ajattelin. Mutta kylppäriin lavuaarin hana oikuttelee ajoin, putkimiehelle olisi tarvetta. Jospa tilaisin keikan Rädyltä. Juttelin kuin mies miehelle.

Kristo Pohjola virnisti. Se hymy oli sulattanut Kauhu-Kammio-nimisen tositiveesarjan fanien sydämet. Kristo tunnistettiin edelleen kadulla, vaikka voitosta oli vuosia. Nykyteinit osasivat katsoa kollegan parhaat onnistumiset YouTubesta. Jaoksemme käytti Kriston katuuskottavuutta törkeästi hyväkseen.

Puupponen lamsi keissihuoneeseen, jota käytimme myös kuulusteluissa silloin kun seinä ei ollut täynnä rikospaikkakuvia tai muuta salattavaa. Hän vilkaisi toiveikkaasti kahvinkeittimeen, jonka kannu kiili puhtaana.

– Pakko keittää sumpit, että jaksaa käydä noita posteja läpi. Ottaako joku muu?

Kristo oli jo oppinut kieltäytymään Puupposen kahvista. Nyökkäsin, tarvitsin piristystä. Illalla olisi vielä jaksettava siivota yläkerta, Iidan lakkiaiset olisivat seuraavana päivänä. Inhosin siivoamista ja puunaamista, mutta suoriuduin siitä sentään paremmin kuin ruoanlaitosta ja leipomisesta, jotka jäisivät muun perheen kontolle. Vanhempani ja sisarukseni perheineen olivat onneksi päättäneet majoittua lähimpään hotelliin.

Olin ylpeä tyttärestäni, joka oli hoitanut ylioppilaskirjoitukset kunnialla. Pystyisin toki vetämään puoli vuorokautta perinteistä äidinroolia. Ei voisi tulla sellaista keissiiä, joka menisi esikoiseni lakkiaisjuhlan edelle.

Ensimmäisen kupillisen saatuaan Puupponen alkoi raportoida lukemastaan. Nettigrooming oli räjähtänyt käsiin, se sai namusedät ja itsensäpaljastelijat tuntumaan vanhanaikaisilta. Heistä oli ainakin tiennyt, keitä he olivat. Verkossa saalistajat käyttivät usein valehenkilöl-

lisyyttä. Kolmetoistavuotiaalle tytölle viesti pari vuotta vanhempi neito, joka saattoi olla viisikymppinen äijä. Mitä epävarmempi ja yksinäisempi nuori oli, sitä helpommin hän tarttui syöttiin.

Olimme Antin kanssa saaneet Iidan kasvatettua täysi-ikäiseksi naiseksi, joka osasi puolustaa itseään. Ammattitani huolimatta en ollut mikään ylisuojeleva kanaemo, usein olin liikaakin uppoutunut työhöni. Olin mokannut vanhempana riittävän usein ymmärtääkseni, että kaikki eivät olleet tahallaan välinpitämättömiä. Silti olisin voinut välillä karjua Isabella Rädyn vanhempien kaltaisille. Mitä tekemistä viisitoistavuotiaalla oli kapakassa? Miksi baarimikko oli tarjoillut alaikäiselle?

Ja sitten muistin, että itselläni oli ollut kuusitoistavuotiaana väärennetyt paperit. Tietysti nuorin sisareni Helena oli pari vuotta sitten möläyttänyt sen lasteni kuullen. Ansaitsin heidän vinoilunsa.

Aivan kuin kitkerä kahvintuoksu olisi houkutellut Pekka Koivun ja Johanna Al-Sharifin keissihuoneeseen. Johanna sukki hiuksiaan, jotka olivat latistuneet huivin alla. Hän oli ollut selvittämässä pääsiäisloman jälkeen kouluun tulematta jättäneen kahdeksaluokkalaisen Nadian olinpaikkaa. Koivu jatkoi Sellon näpistysvyyhteä.

Jaoksessamme oli viisi työntekijää, tarvetta olisi ollut toiselle mokomalle. Alaikäisiin pätevät monesti eri säännöt kuin aikuisiin, mutta kuuntelijaa kaipasivat niin uhrin kuin tekijät ikäryhmästä riippumatta.

– Äiti tunnusti viimein. Nadia on isänsä sukulaisten luona Saksassa, Hampurin seudulla. Panin sinne hälyn, konstaapeli Vetter lupasi virka-apua. Johanna otti ome-

natepullon jääkaapista, kasto sormensa nesteeseen ja pyyhki otsaansa ennen kuin kaatoi kylmää juomaa lasiin.

– Ympärileikattavaksiko ne hänet lähettivät? Koivun ääni oli kylmä. Viime kuukausina hän oli saanut hie-
man takaisin entistä vanteruuttaan, mutta oli silti viiti-
sentoista kiloa kevyempi kuin ennen tyttärensä Sennun
sairastumista parantumattomaan leukemiaan. Koivu oli
palannut töihin pitkältä sairauslomalta alkutalvesta, kun
Sennun kuolemasta oli kulunut toista vuotta.

– Ei äiti myöntänyt sitä. Pyysin tekemään tytölle
lääkärintarkastuksen, kun hänet tavoitetaan. Se on
myöhäistä. Korjausoperaatioissa ei välttämättä saada nor-
maalia tuntoa enää palaamaan.

Kukaan ei jaksanut kommentoida. Taas yksi menetetty
tapaus, väkivallanteko, jota emme olleet voineet ehkäistä.
Koivu maistoi kahviaan ja irvisti. Hän ja Puupponen
aloittivat kahvisotansa jo edellisellä vuosituhannella ja
kuulostivat vanhalta avioparilta. Olin ollut molempien
kollega parikymmentä vuotta. Toisinaan mietin, oliko
hyvä että läheinen työtoveri oli myös ystävä. Koivu oli
tyttäreni Iidan kummi. Puupponen oli vuosien varrella
tullut yhä vaiteliaammaksi yksityiselämästään.

Minun oli nyt vedottava omaani.

– Täytyy mennä, huomenna on lakkiaispäivä. Toivo-
taan että koulujen päättäjäiset sujuvat rauhallisesti. Jollei
ihmeitä tapahdu, nähdään maanantaina, totesin hyvin
tietoisena siitä, että Koivu perheineen oli Iidan juh-
lien vieraslistalla. Olin kutsunut Puupposenkin, mutta
hänellä oli jotain tähdellisempää. Olin vaivoin kyennyt
olemaan utelematta, mitä.

– Onko sinusta todellinen uhka että Jarno Rätty menee kostamaan Rahimille? kysyin vielä Kristolta, joka oli hoitanut Isabellan vanhempien puhuttamisen.

– Sen muija, siis rouva Rätty, antoi puhelimesta ymmärtää, että seutukunnan isät ovat koonneet jonkinlaista katupartiota tapauksen jälkeen. Rätty oli käynyt huutamassa baarissa ja syyttänyt tarjoilijoita alaikäisen juottamisesta. Hän on myös tehnyt kantelun aluehallintovirastoon. Sen baarin taru on lopussa, jos anniskeluoikeudet menevät. Miestä potuttaa kun ei osannut valvoa tytärtään kunnolla ja hän purkaa pahaa oloaan ympäriinsä.

– Kristo, ei viisitoistavuotiasta voi koko ajan paimentaa, Johanna muistutti. Lähdin kiistaa karkuun kotihommiin. Joskus jopa imuroiminen oli parempi vaihtoehto kuin työkavereiden naljailun kuunteleminen.

Kakkuvadit olivat lähes tyhjiä, kaatelin kolmansia kahvi- ja teekupillisia. Iida lähtisi pian juhlimaan kavereittensa kanssa, toivoin että suuri osa vieraista poistuisi hänen muassaan. Vasenta vaivaisenluuta särki, potkaisin korkokengät nurkkaan keittiössä. Isäni kertoi vitsiä lakkiaisistaan, Helena flirttaili toiselle Antin siskon kaksospojista piittaamatta parinkymmenen vuoden ikäerosta. Siitä vain, sisko. Kaadoin itselleni lisää kuohuviiniä ja mietin milloin voisin avata Laphroaighin. Koivu kurkisti ovesta.

– Olisiko sulla viisi minuuttia? Tai edes kaksi. Voin kuivata laseja samalla kun puhutaan, hän tarjoutui.

Olin lukenut kollegaa oikein. Hän oli koko ajan halunnut kertoa minulle jotakin, muttei tohtinut häiritä kummityttärensä juhlaa.

– Vielä siitä korvasta.

Kesti hetken ennen kuin tajusin mistä Koivu puhui.

– Jaakko kysyi aamulla tarkoittaako se, että jonkun ihmisen korva on leikattu irti sitä, että tämä on ammat-
tirikollinen. Kun ihmettelin miksi hän miettii sellaista, Jaakko sanoi että yksi kaveri oli käsenyt kysyä kun minä kerran olen poliisi.

– Keltä se korva oikein puuttuu?

– Jaakon kaveri ei ollut sanonut. Eikä Jaakko suos-
tunut kertomaan kaverin nimeä ennen kuin puhuu sen kanssa. En viitsinyt painostaa kun en yhtään tiedä, mistä on kysymys. Mutta tuli vain mieleen se Jahnukaisen löy-
tämä korva, jonka se toi Carolinalle opiksi. Koivu laittoi astiapyyhkeen syrjään ja kurottautui silittämään kissan-
pentua, joka oli paennut vieraslaumaa paistinpannulaa-
tikkoon, yhteen lempipiilopaikoistaan.

– On se minuakin vaivannut. Kysele varovasti. Mitään DNA-osumia ei kai ole saatu.

Taneli kurkisti keittiöön. Me Koivun kanssa säpsäh-
dimme kuin salatupakoinnista kiinni jääneet teinit. Lap-
seni olivat muutaman vuoden ajan pottuilleet minulle ja Antille liiallisesta työnteosta. Poliisi ja matematiikan tutkija eivät päässeet rooleistaan edes vapaa-aikana.

– Helena-täti haluaa lisää skumppaa.

– Minä vien. Koivu avasi jääkaappimme oven kuin olisi ollut kotonaan. Taneli ojensi kättään, mutta Koivu pudisti päätään.

– Sä olet alaikäinen. Eihän se nyt käy laatuun, että kaksi poliisia rikkoisi lakia.

Koivu virnisti Tanelille, jolla kesti hetken tajuta, että

MARIA KALLIO POLIITTISESTI TULENARAN TUTKIMUKSEN KURIMUKSESSA.

Maria Kallion kissa tuo ulkoa emännälleen oudon syntymäpäivälahjan. Miten ihmisen korva on joutunut poliisin pihapiiriin? Arvoituksen ratkaiseminen jää, kun maahanmuuttajataustainen nuori mies surmataan. Onko kyseessä viharikos?

Raiskauksesta epäillyn turvapaikanhakijan vapauttaminen oikeudenkäyntiä odottamaan käynnistää mittavan maalituksen ja sometrollauksen Marian ryhmää kohtaan. Kuka luo sille sisäpiirin tietoa vuotavia valetwittertilejä? Tuleeko uhka poliisilaitoksen sisältä?

Vuosien takaisen taaperon katoamisen jälkikaiku sekoittaa tutkimuksia entisestään. Mutkikas ja yhteiskunnallisesti tulenarka rikosvyyhti saattaa jopa Marian lapset uhanalaiseksi. Kuka on valmis menemään pisimmälle suojellakseen omaa jälkikasvuun?

